

Николай Райнов
Слова на Блажения

Слова на Соломона, син Давидов, цар на Йерусалим.

Слова на Блажения.

Елате при мене, синове на земята: – чуйте думите на тогова, когото светът назова блажен!

Блаженство няма – и няма утеха в живота на тези, които за утехи живеят! А мнозина са тия люде. Безброй са мъжете и жените, които мислят, че животът е сватба и земята – пиршеска трапеза.

Има наистина още люде, които гледат живота през свилена забрад-ка... Жалко за забрадката!

В разкъсване на забрадките и мрежите е сладостта на живота. И блаженство ще познае само онзи, които е стъпкал вси блаженства.

Горко на тогова, които отиде там, дето са двама! – Третият е винаги тринадесети на пира... А мнозина са тия люде, които бързат да се доле-пят до двама щастливци, като се надяват да споделят щастието им. Но за тях не ще се намерят дори и дребни трохи.

Слова на Еклесиаста, син Давидов, жрец на Йерусалим.

Слова на Блажения.

Осем блаженства – осем блаженства знаете вие: утеха на земята, хубост на познанието, щастие на любовта, сладост на опиянението, раз-туха на твореца, сила на движещия, приятност на спомена, упоение от живота.

А деветото блаженство – о, не знаете вие това блаженство: – за него заслужава да се живее. Блаженство неизрязано още върху скрижала на блаженствата:

– Блаженство на мъката.

Елате, синове на земята – от Кархидан до Хелвон, от Хидар до Йе-раполис! Чуйте думите на тогова, когото светът назова блажен!

Няма блаженство за оногова, които си почива, защото го чака път. Блаженство има за тогова, който върви, защото го чака почивка.

Слова на Соломона, син Давидов, цар на Йерусалим.

Слова на Блажения.

Блаженството на земята: – блаженство на тези, които жадуват за ев-тина утеха: – утеха с вино от Хелвон и с кипяща медовина от Мелит.

Утеха на слабите.

Не се залъгва с вино творецът, нито със сласт – зидарят на живота!

Аз, Соломон, си сградих дворец от мрамори многоцветни, споени

със сребро. И поставих широки извитъци от кедър, донесен от Санир, а по извитъците – вси животни на земята, издълбани от изкусна ръка на резбар.

И настлах подовете с кипарисни дъсчици от Ливан – и вдълбаха майстори от Сидон и Тир в дървото кост, седеф и метали – и напъстриха в стройни редове растенията на Индия и Палестина.

И злато ми донесоха търговците от Кетихем, та излях чаши за вино и рогове за медовина. А от Кипър ми пратиха медни позлатени съдини с тънки украшения от бронз я сребро. И в строен танец се въртяха по тия светли съдини жените от Елада и от островите.

И донесоха ми от Хелвон вино жълто, като шафран, с мирис на ладан и алое. А от Дедан, Конан и Меозел – вино гъсто, като смола, и зелено, като хризопрас, с вкус на мандагори.

А от Мелита – кипящо вино, което стиска гърлото от горещина и дава дъх на ябълки.

И купих от торгамски търговци жребци за лов, а от Хидар – камили и овце с копринен косъм.

И облякох висон с изпъстрения от Египет – тънка работа на женски пръсти. И – багреница, общита със скъпоценни камъни и везана със злато – от Келисе.

И шлемове, оръжия и ножове от Асиил ми дадоха царете на Възтока – оръжия от жилава стомана, украсени с камъни и злато, с изображения от изкусна ръка на майстор.

И сложих трапези – и покадих миризми от Сава. И разлях вина и сладки отвари от Рамах.

И видях, че е суета.

Не се залъгва с вино творецът, нито със слад – зидарят на живота.

Слова на Екlesiаста, син Давидов, жрец на Йерусалим.

Слова на Блажения.

Утехата на познанието – о, горчива утеха на слепеца, който върви пипнешком!

Аз, Екlesiаст, възсиях в мъдрост над вси царе на Възтока. И сплетоха магите притча за пътеките на моя ум. И казаха, че мъдростта ми е остра като кинжал.

О, горчива утеха на слепеца, който върви пипнешком!

И разчетох вси йероглифи, познах до един знаковете на златни табелици, разумях тайните на Агнето, Овена, Лъва и Пчелата.

И всички ключове на Египет, врязани върху двадесет и две таблици от желязо, разбрах.

И придобих тънкост на ума, за да проумея загадките на вси магични книги от Червената Земя, писани с кръв на кожа от бехемот.

И не остана нищо скрито—ни върху небето, ни върху земята.

И разумях, че е суета.

Защото в нови йероглифи се заплете моята мъдрост – и в нови загадки втъна моят ум: йероглифите на силния, който търси свой път.

Слова на Соломона, син Давидов, цар на Йерусалим.

Слова на Блажения.

Щастието на любовта: – мрежа от звезди и верига от злато, – о, измамно видение на бедуина, който се лута към нови брегове!

Аз, Соломон, пожелах утехите на любовта. И сбрах живи цветя за гиздостта женска: – девици от Елада – със строга хубост на мраморно изваяние: – моми от Сирия и Етиопия – с лице черно като абанос и с бели като бисер зъби, който се смеят и скърцат при всяка целувка: – момичета от Възток – с големи очи, премрежени под дълги черни клепачи – и с лице като слонова кост.

И жени от Египет доведох – гъвкави като змии, горещи като пясък и мълчаливи като пустиня.

И гледах ги – и виждах цялата хубост на света.

И познах, че е суета.

Скорпион е Жената: – душата ѝ е хубава като кожа на кротал, очите и отразяват мъката и радостта на цял свят, ръцете и притискат и дават отровен сън, устните и изсмукват волята на мъжа, а думите ѝ са измамливи като видение в пустинята. Мнозина любял, а малцина имат сила да кажат навреме: „Стига!“ Мнозина любял – и повечето дори на старини казват: „Още!“ Но те стават пред жените смешни, а пред мъжете жалки. Любовта е пролет. Ала няма година – само от пролет. Няма.

И видях, че е суета.

Слова на Еклесиаста, син Давидов, жрец на Йерусалим.

Слова на Блажения.

И рекох най-сетне в сърцето си:

„Нека се опия от хубостта на света – от горчивата мъка на твореца – и нека бясната страст на движещия опожари душата ми!“

И в буйно опиянение преминах дни и нощи – в опиянение от

всичко добро и зло.

И разстлаха се пред мене пътищата на живота – и Човекът застана пред очите ми със своята скъдна утеха и мъка без дъно: мъка, с която се ражда – мъка, с която мре.

И сърцето си в песни изпях и в хитро замислени притчи излях мъдростта на целия си живот.

И разбрах, че е суета.

Скъдна реч ще повтаря след тебе словата на твоята мъка – и негли беззъба уста ще пее псалмите на твоята млада радост...

И в думите, с които се е надсмивало сърцето ти над света и над себе си, преситени от сладост бърни ще изсипват изцедъка на своите лишни пирове!...

Изгрява слънце – и залязва слънце. А светът вечно стои: – от що ще се опиваш?

Твори с болка душата ти – и с горест нарежда псалми на живота. А сладни жени и сребролюбци-мъже с едно движение ще разсипят твоята песен: – от що ще се опиваш?

Тласкаш към изгрев своята малка вселена – и слънце зовеш да пръсне лъчи там. А вечен мрак напада крехки дворци от замисъл и блян – и настъпи ли нощ, твоите звезди помръкват: – от що ще се опиваш?

И видях, че е суета.

Слова на Соломона, син Давидов, цар на Йерусалим.

Слова на Блажения.

И остана едно блаженство само неразбито: сладостта на спомена за това, що е било.

И погледнах го.

И казах в сърцето си тогава:

„О, жалка разтуха за слабите!

Сладост на миналото за тези, които нямат сегашно!

Топла дрямка за хилавите, които не смеят да бодърствуват, защото се плашат от бъдещето!

О, жалка разтуха за мухите, че са спали на гърба на слон!“

И – отминах.

...А зад мене гърмеше Йерусалим с викове на тълпа, която вечно жадува за блаженства – и облажава клетниците.

И видях, че е суета.

Слепци са те – и все дирят в живота да видят своите сънища. И

горчи в душата им, когато разберат, че са измамени.

Защо са дирили блаженства.

А блаженство няма.

Слова на Еклесиаста, син Давидов, жрец на Йерусалим.

Слова на Блажения.

...Елате при мене, избраници на земята – чуйте думите на тогова, когото светът назова блажен!

Няма блаженства – чуйте това! – няма блаженства и няма утехи, освен блаженството на мъката и утехата на самотния!

Че в мъка се ражда богът – и на челото му засиява звезда.

Че в самота мре човекът – и неговото име става пепел. Слова на Соломона, син Давидов, цар на Йерусалим.

Слова на Блажения.

КРАЙ

© 1912 Николай Райнов

Источник: <http://truden.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7511>]